

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Варна, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20243100500186 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на К. К. К. срещу Решение № 3874 от 28.11.2023г. по гр.д. № 12829/2022г. по описа на ВРС, 16-ти състав, с което **на основание чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от въззивника срещу ГД "Пожарна безопасност и защита на населението" към МВР искиове за осъждане на ответника да заплати на ищеца, сумата от **1386 лева**, представляваща дължимо допълнително брутно трудово възнаграждение за продължителна водолазна дейност в МВР за месец декември 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 27.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **246.24 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.01.2021г. -27.09.2022г.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на решението. Поддържаните съображения са, че правилно ВРС е приел, че от 2007г. ищецът е включен в обучителен курс за придобиване и потвърждаване на квалификация за работа с леководолазно оборудване за осъществяване на аварийно-спасителна дейност под вода, като в периода 2008-2019г., същата ежегодно е потвърждавана със заповеди на директора на ГД „ПБЗН“. Тези обстоятелства обуславят осъществяване на специфична служебна дейност от ищеца в този период, която му е възлагана от съответния ръководител, независимо от това, че не е назначен на длъжност „водолаз“. Със Заповед № 634/13.11.2020г., раздел III, т. 1.7 ищецът

временно не е допуснат до извършване на водолазна дейност, т.е. тя е прекъсната, поради което към 01.12.2009г. ищецът не е осъществявал водолазна дейност. По въпроса обаче дължи ли се на ищеца възнаграждение за извършвана водолазна дейност през 2020г., съдът не е съобразил, че Заповед № 1983з-634/13.11.2020г. не е относима за исковия период, тъй като с нея се дава допуск на служители на ГД „ПБЗН“ извършващи водолазни спускания занапред, считано от датата на нейното издаване до 31.10.2021г. Ищецът е осъществявал такива по силата на Заповед № 1983з-626/04.11.2019г., съобразно раздел V от която е получил допуск за специфичната служебна дейност от датата на постановяването ѝ до 31.10.2020г. вкл. Извършването на дейността през 2020г. се установява, както от събраните свидетелски показания, така и от писмените доказателства събрани по делото – извлечение от дневник за водолазни спускания и разпореждания за провеждане на неотложни водолазни спускания с водолази от РС „ПБЗН“ – Варна. В последните са обективирани водолазни дейности с участието на ищеца – издирване/спасяване на удавник в Черно море и издирване на веществени доказателства за престъпление в същия воден басейн. Отделно в представени от ответника платежни бележки за месеците юни и август 2020г. е признан това обстоятелство, като е начислил допълнително възнаграждение на ищеца за работа под вода, съответно 176.70 лв. и 114 лв. В нормата на чл. 14 от Наредбата не е въведено изискване служителят да има допуск към 01.12. на съответната година, за която се дължи заплащане на допълнителното възнаграждение. Единствената предпоставка за платимата еднократна компенсация е ищецът да е осъществявал през текущата година специфичната служебна дейност, който факт е установен по делото. В този смисъл отправя искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се уважат с извод за основателност.

В отговор на жалбата от ГД „ПБЗН“ - МВР оспорва доводите в нея и поддържа други, с които обосновава правилност и законосъобразност на постановеното решение. Поддържа като правилен правния извод в обжалваното решение, че със Заповед № 634/13.11.2020г. въззивникът не е допуснат до водолазни спускания, като водолазната му дейност е прекъсната и към 01.12.2020г. същият не осъществява такава, поради което исковата сума не му се дължи. Прекъсването на правото за осъществяване на водолазна дейност означава неосъществяване на такава към 01.12.2020г. относимо и към календарната година. Видно е, че притежаваната от ищеца квалификация и водолазни спускания не попадат в хипотезата на чл. 14, ал. 1 от наредбата. Тази дейност е дефинирана като платима на календарна година, а видно от Заповед № 1983з-634/13.11.2020г., временно ищецът не е допуснат до извършване на водолазни спускания. Исковата претенция е за 2020г., като към м. декември 2020г. ищецът не е притежавал водолазна квалификация, поради прекъсване на правото му за осъществяване на дейността. Поддържа неоснователност на позоваването на платежните документи, с довод за признание на водолазни дейности с участието на ищеца, доколкото допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности по Раздел III е различно от допълнителното възнаграждение за летателна, авиационна, парашутна, плавателна и водолазна дейност по раздел IV от Наредба № 8121з-1060/26.09.2019г. В този смисъл моли обжалваното решение като правилно да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на съдебни разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от К. К. К. срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на осъдителни искове **с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1386 лева**, представляваща дължимо допълнително брутно трудово възнаграждение за продължителна водолазна дейност в МВР за месец декември 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 27.09.2022г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **246.24 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.01.2021г. -27.09.2022г.

Фактическите твърдения, на които са основани исковете са в следния смисъл: ищецът бил назначен в системата на МВР през 1990г. на длъжност „пожарникар“, като от 31.10.2014г. заема длъжността „командир на екип“ в група „Пожарогасителна и спасителна дейност“ към РД „ПБЗН“ – Варна. Със Заповед № 574/13.09.2007г. на директора на НС „ПБЗН“ бил включен в обучителен курс за придобиване и потвърждаване на квалификация за работа с леководолазно оборудване за осъществяване на аварийно-спасителна дейност под вода. В периода 2013-2019г. ежегодно е потвърждавана, съответно и повишавана придобитата от ищеца квалификация след проведени водолазни спускания, като към настоящия момент е „старши инструктор водолаз“. Ето защо от края на 2007г., независимо че не е назначен на водолазна длъжност, ищецът при изпълнение на служебните си задължения извършва водолазна дейност, възлагана му от съответния ръководител. През 2020г. в изпълнение на издадени от директора на РД „ПБЗН“ – Варна заповеди, ищецът осъществил водолазни спускания на 24.05., 25.05. /две за деня/, 21.06., 14.07. и 23.07. /две за деня/, които са отразени надлежно в дневник за водолазни спускания на сектор „СОД“ към РД „ПБЗН“ – Варна. В закона няма изискване за необходим брой на реализирани от служителя водолазни спускания през съответната календарна година, като предпоставка за заплащане на дължимото за тази дейност възнаграждение, точно както липсва изискване и за количеството на пожарите, в чието потушаване да е участвал ищецът, за да се приеме, че извършва и друга служебна дейност – пожарогасене. На основание чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и раздел IV от Наредба № 8121з-1060 от 26.09.2019г. на МВР и конкретно чл. 14, ал. 1 от същата, на държавните служители извършващи водолазна дейност десет години, към първи декември на съответната календарна година и всяка следваща година, извършващи дейността, се изплаща допълнително възнаграждение в размер на една брутна заплата, включваща основното месечно възнаграждение и допълнително възнаграждение за

продължителна служба. А съгласно чл. 15, ал. 1 от Наредбата допълнителните възнаграждения за специфична дейност се заплащат еднократно заедно с възнагражденията на служителите през м. декември на съответната календарна година, в която са изплатени. За 2020г. основната заплата на ищеца била 990 лв. с добавка за прослужено време, при което дължимото по реда на чл. 14, ал. 1 от Наредбата възнаграждение за календарната 2020г. и платимо еднократно в м. декември на съответната година е в размер на 1386 лв., което не е заплатено от ответника. Ето защо от 01.01.2021г. ответникът е в забава за плащане на дължимото, като размерът на обезщетението за забава до 27.09.2022г. възлиза на 246.24 лв. Отправил искане поради изложеното за положително произнасяне по предявените искове.

В отговор на исковата молба, Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР признала, че ищецът за посочения период е полагал труд по служебно правоотношение на посочената длъжност в рамките на специфичната длъжностна характеристика, включваща пожарогасителни дейности, а водолазната дейност, в случай, че такава е осъществявана е заплащана по реда на Наредба № 8121з-1060 от 26.09.2019г. на МВР. Посочила, че държавните служители в системата на МВР извършват водолазни дейности, когато заемат водолазна дейност и тези, на които това им е възложено със заповед на съответния орган по чл. 9 от ЗМВР и притежават водолазна квалификация, като заповедта се издава за всеки конкретен случай. Тази дейност е дефинирана като платима, но отнесена към календарната година, а съгласно Заповед № 1983з-634 от 13.11.2020г. за обявяване на водолазни квалификации, даване на допуск на служители на ГДПБЗН-МВР, извършващи водолазни дейности, временно ищецът не е допуснат до извършване на водолазни спускания. Оспорила ищецът да е изпълнявал водолазна дейност по смисъла на § 1 на Инstrukция № 8121з-33 от 10.01.2019г. за условията и реда за осъществяване на водолазна дейност от полицейските органи и органите на ПБЗН в МВР с аргумент, че посочването на конкретни осъществени водолазни спускания за 2020г. не съставлява такава. По отношение на същия не е налице и изискването за извършване на дейността повече от 10 години. Касае се за разрешителен режим по допускане за осъществяване на дейност, без наличието на който такава не може да бъде извършвана, то при изчисляване на годишните допуски притежаваната от ищеца квалификация и водолазни спускания не са в рамките на над 10 години. При осъществени пет спускания за 2020г. не е изпълнено съдържанието на дефиницията на водолазни дейности. По изложените съображения отправила искане предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Няма спор в отношенията между страните, че в периода от 01.10.1991г. до настоящия момент между тях е възникнало и съществува валидно служебно правоотношение по силата на което К. К. приел да изпълнява различни длъжности при ответната дирекция, като от 31.10.2014г. заема длъжност командир на екип в „Пожарогасителна и спасителна дейност“ на Първа РСПБЗН – Варна.

Трудовите задължения изграждащи осъществяваната от ищеца трудова функция са съобразно описанието им в специфична длъжностна характеристика.

Със Заповед № 574/13.09.2007г. на директора на НСПБЗН – МВР, ищецът е бил включен като участник за придобиване на квалификация в практически курс за придобиване и потвърждаване квалификация за работа с леководолазно оборудване за осъществяване на аварийно-спасителна дейност под вода за времето от 17.09. до 28.09.2007г. в гр. Созопол и прилежащата акватория.

Със Заповед № 3-832/18.10.2013г. на директора на ГДПБЗН е присвоена водолазна квалификация инструктор – водолаз на служители на ГДПБЗН-МВР, сред които и на К. К.. С т. II от заповедта е допуснал служителите по т. I до извършване на водолазни дейности до м. септември 2014г.

Със Заповед № з-706/08.10.2014г. директорът на ГДПБЗН повишил водолазни квалификации на служителите в дирекцията, сред които и на старши инструктор водолаз К. К., като допуснал извършване на водолазни дейности до м. октомври 2014г. вкл. С последващи ежегодни заповеди на ръководството е потвърдена водолазната квалификация на изброените служители, вкл. и на ищеца, а допускането до извършване на водолазни дейности от същите е продължено до м. октомври 2016г., до 31.10.2017г., до 31.10.2018г.; до 31.10.2019г.; до 31.10.2020г.

С т. III от Заповед № 1983з-634/13.11.2020г. директорът на ГДПБЗН разпоредил временно недопускане до извършване на водолазни спускания до явяването им на изпит за даване на допуск на изброените служители, сред които и на мл. експерт К. К. – командир на екип в „ПСД“ на първа РСПБЗН – Варна.

С свое разпореждане от 13.07.2020г. оперативен дежурен в ОЦ-РДПБЗН – Варна разпоредил провеждане на неотложни водолазни спускания с водолази от дирекцията на 12.07.2020г. от 15:00 часа в к.к. Камчия срещу ресторант „Робинзон“ за издирване/спасяване на удавник в Черно море, с ръководител на водолазното спускане ст. спасител – водолаз Л.Д. и командир на екип К. К..

С Разпореждане от 23.07.2020г. оперативен дежурен в ОЦ-РДПБЗН – Варна разпоредил провеждане на неотложни водолазни спускания с водолази от дирекцията от 06:37 часа на Втора буна Варна за издирване на веществени доказателства за престъпление по Черно море, с ръководител на водолазното спускане ст. спасител – водолаз Л.Д. и командир на екип К. К..

По инициатива на ищеца по делото са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетеля Св.СТ.. От същите се установява, че свидетелят е колега на ищеца в Първа РС ПБЗН – Варна, като и двамата са водолази, ищецът от една година преди свидетеля – от 2006-2007г. Водолазната дейност описва като изпълнение на задачи, поставени от директора на Дирекцията – дейности, свързани с водолазни спускания и издирвания в района на Варна и Североизточна България. След подаден сигнал, група отиват на място, извършват действия по спускане и издирване. За целта всеки от тях има

зачислено водолазно оборудване, което ежедневно при застъпване на дежурство проверяват за изправност; квалификация се взема всяка година, като имат задължителни ежемесечни тренировъчни спускания. Седем водолази са за цяла Варна

От заключението на проведената пред ВРС ССЧЕ се установява следното: от отразените в дневника за водолазни спускания данни се установява, че ищецът е осъществил водолазни спускания, които са отразени в дневника за водолазни спускания, като на основание прослуженото време има 10 години водолазна дейност. Основното месечно възнаграждение на ищеца към 01.01.2020г. за длъжността „командир на екип“ е 990 лв., а допълнителното възнаграждение за прослужено време от 31 години върху основното възнаграждение възлиза на 396 лв. Или БТВ е 1386 лв. Размерът на дължимото възнаграждение за продължителна водолазна дейност на ищеца за 2020г., дължимо през м. декември 2020г. е в размер на 1386 лв. Същото към датата на проверката в счетоводството на ответника не е заплатено. От датата на падежа 01.01.2021г. до 27.09.2022г. дължимото обезщетение за забава възлиза на 244.49 лв.

В частта, сочеща на осъществена от ищеца водолазна дейност в продължение на 10 години заключението е оспорено от ответника.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Предмет на разглеждане са искове за заплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности за календарната 2020г., ведно с обезщетение за забавено плащане.

Съгласно чл. 179а, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР условията, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по този ред и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване за всеки служител се определят със заповед на ръководителите на структури по чл. 37, както и на директорите на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението".

Съгласно чл. 2 от Наредба № 8121з-1060 от 26.09.2019г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР, издадена от министъра на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 78 от 4.10.2019г., в сила от 4.10.2019г./ допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР се изплаща на държавните служители, които **пряко изпълняват** дейностите по § 1, т. 26а от ДР на ЗМВР. А "специфични служебни дейности" по смисъла на § 1, т. 26 а от ДР на ЗМВР са **пряко изпълнявани** от държавните служители по този закон дейности за осъществяване освен на изброените, и на летателна, авиационна, парашутна, плавателна и водолазна дейност. Правото на допълнително възнаграждение по ал. 1 възниква от датата на започване на изпълнение на съответната специфична служебна дейност /чл. 2, ал. 2 от

Наредбата/, като допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР се изплаща ежемесечно за текущия месец /чл. 4, ал. 2/.

На държавните служители, **извършващи** водолазна дейност десет години, към първи декември на съответната календарна година и всяка следваща година, **извършващи дейността**, се изплаща допълнително възнаграждение в размер на една брутна заплата, включваща основното месечно възнаграждение и допълнително възнаграждение за продължителна служба /чл. 14, ал. 1 от Наредбата/. Допълнителните възнаграждения по раздел IV от наредбата се изплащат независимо от допълнителните възнаграждения по чл. 10, ал. 2, т. 13 от същата наредба.

Установено е в конкретния случай, че на основание нарочна заповед на ръководителя на НСПБЗН, в края на 2007 година ищецът е включен в курс за придобиване на квалификация за работа с леководолазно оборудване за осъществяване на аварийно-спасителна дейност под вода на служители от НСПБЗН. С отделни заповеди от 2013г.-2019г. на директора на ГДПБЗН на ищеца е присвоена водолазна квалификация съответно „инструктор водолаз“ /2013г./; „старши инструктор водолаз“ /2014г./; потвърдена е водолазната му квалификация /2015г., 2016г., 2017г., 2018г., 2019г./, като е допускан до извършване на водолазна дейности до края на месец октомври на съответната година. Няма данни по делото в периода от 2007г. до 2012г. ищецът да е бил допускан до извършване на водолазна дейност. Със заповед от 13.11.2020г. на директора на ГДПБЗН издадена на основание чл. 24 от Инструкция № 8121з-33 от 10.01.2019г. за условията и реда за осъществяване на водолазна дейност от полицейските органи и органите за пожарна безопасност и защита на населението в МВР, издадена от министъра на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 8 от 25.01.2019г., отм./ ищецът е недопуснат до извършване на водолазни спускания временно до явяването му на изпит за даване на допуск.

Условията за придобиване на водолазна квалификация са разписани в раздел I и II от Глава Четвърта на цитираната Инструкция /отм./, а тези за поддържането на водолазната квалификация са уредени в раздел III от същата глава. Съгласно чл. 22 от Инструкцията за поддържане на необходимата натренираност към водолазни спускания и на навиците по присвоената водолазна квалификация, водолазите задължително извършват минимум 12 спускания на година, от които 2 спускания през зимния период. Всички служители с водолазна квалификация независимо от заеманата длъжност **ежегодно** се явяват на изпит пред Водолазна квалификационна комисия за допускане до водолазни спускания, до ръководство на спусканията и до медицинско осигуряване в съответствие с водолазната им квалификация /чл. 23, ал. 1 от Инструкцията/. По предложение на ВКК съответните ръководители със заповед обявяват допускането на водолазите, лекарите и инструкторите по долекарска медицинска първа помощ до ръководство на водолазните спускания, до спускане под вода и медицинското им осигуряване. Водолазите, които не са взели успешно изпит пред ВКК, не се допускат до водолазни спускания, ръководство и медицинското им осигуряване. В този случай им се дава допълнителен срок до един месец за подготовка и

повторно явяване на изпит /чл. 29/. Водолазите, които повторно не са взели изпит или повторно не са изпълнили задължителните годишни норми часове за работа под вода /без уважителни причини/, с решение на ВКК могат да бъдат понижени или лишени от водолазна квалификация /чл. 30/, като възстановяването на основните и допълнителните водолазни квалификации се извършва по реда на тяхното присвояване.

Съгласно легалната дефиниция за „водолазна дейност“ дадена в т. 4 от § 1 от ДР на Инструкцията /отм./, същата е съвкупност от всички мероприятия и процеси, свързани с цялостното непосредствено организиране, подготовка, осигуряване и практическо реализиране на водолазните спускания, а „водолаз“ е специалист, който е придобил съответни знания и умения и **е допуснат** за изпълнение на дейности под водата и в хипербарни устройства с помощта на специална екипировка и технически средства /§ 1, т. 2 от ДР/. „Допуск“ от своя страна е даването на ежегодно разрешение на служител от МВР за участие във водолазни спускания и медицинското им осигуряване при изпълнение на служебни задачи /т. 15 от § 1 от ДР на Инструкцията /отм./.

Т.е. специфичната служебна дейност, под формата на водолазна такава, за изпълнение на която десет и повече години съгласно чл. 14 от Наредба № 81213-1060 от 26.09.2019г. /обн., ДВ, бр. 78 от 4.10.2019г., в сила от 4.10.2019г./ се претендира исковото допълнително възнаграждение е строго регламентирана, като за придобиването, поддържането и изпълнението на придобитата квалификация от служителите в системата на МВР се изисква ежегоден допуск и пряко изпълнение. Установено е от приетите по делото писмени доказателства, че такъв допуск на ищеца е предоставен със заповеди на съответния ръководител за времето от 2013г. до 31.10.2020г. С последваща заповед на ръководителя от 13.11.2020г. ищецът не е допуснат до извършване на водолазни спускания временно до явяването му на изпит за даване на допуск. Следователно въз основа на доказателствата по делото следва извод, че към 01.12.2020г. ищецът не е бил държавен служител, извършващ водолазна дейност десет години, нито пряко извършващ дейността към същия момент, за да има право на допълнително възнаграждение в размер на една брутна заплата, включваща основното месечно възнаграждение и допълнително възнаграждение за продължителна служба по смисъла на чл. 14, ал. 1 от Наредбата. Към 01.12.2020г. К. К. не е извършил водолазна дейност служител в продължение на 10 години, нито е бил пряко извършващ тази дейност към същия момент, поради което в негова полза не е породено правото на допълнително възнаграждение по реда на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 81213-1060 от 26.09.2019г. /обн., ДВ, бр. 78 от 4.10.2019г., в сила от 4.10.2019г./. Неоснователни в тази връзка са поддържаните в жалбата оплаквания, обосновани с действието на заповедта на директора на ГДПБЗН от 13.11.2020г. за спиране на допускателна заповед и притежаваният от него допуск за специфична служебна дейност и изпълнението ѝ до 31.10.2020г. Съществувалият до 31.10.2020г. допуск и прякото изпълнение на специфичната водолазна дейност през текущата календарна година до този момент са обстоятелства ирелевантни за пораждаване на правото по чл. 14, ал. 1 от Наредбата/2019г., доколкото съгласно текста на разпоредбата и употребената в него глаголна форма – „извършващи дейността“, правото на

допълнително възнаграждение по този ред е обусловено изрично от прякото изпълнение на специфичната служебна дейност към първи декември на съответната календарна година, за която се претендира това възнаграждение. А е установено по делото, че ищецът към 01.12.2020г. не е извършващ пряко специфична водолазна дейност служител в РДПБЗН - Варна, поради което не е и носител на правото по реда на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 8121з-1060 от 26.09.2019г.

Въз основа на така направените фактически и правни изводи, съдът приема, че предявеният иск е недоказан по основание, поради което следва да се отхвърли като неоснователен. Идентичен правен резултат е постановил и ВРС в обжалваното решение, което като правилно следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемата страна има право на поискани разноски. Такива се претендират от правоимащата страна под формата на юрисконсултско възнаграждение, което определено съгласно чл. 78, ал. 8 вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 23, т. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ възлиза на сумата от 100 лв. В този размер разноските по делото следва да се възложат в тежест на въззивника.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3874 от 28.11.2023г. по гр.д. № 12829/2022г. по описа на ВРС, 16-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК К. К. К. с ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** на ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, БУЛСТАТ 129010164 сумата от **100 лева**, представляваща съдебни разноски пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____